

Együtt

(Sz. D. és Sz. K. emléke)

*Tudom már, hogy nem csak igazul,
de szépen is kéne —
s hogy igaz lehet minden,
ha megszenvedtem érte.*

*Két barátom békül odalent,
egy véksőkig gondolt gondolatban,
szépül, igazul, szeret bennem,
ki őket egyként elfogadtam.*

*Ki hittem őket, mert szépek hittem:
szavukhoz hasonlítottak . . .
Vigasz-e, hogy egyetlen szépségük
két igazságra oktat?*

*S én a harmadik, s én egyedül,
legalábbis élve —
Ugye, minden igaz lesz rendre,
ha megszenvedtem érte?*

*Nyugodt vagyok, de rosszakat látok:
eltünteket és nem-voltakat —
Szerettem őket és már nincsenek,
s nem született még a gondolat,*

*mely hitetni képes: hinni kell,
ha nem benne, hát hogy megszülethet,
s ha bújik, úgy, hogy lakója bár
egyetlen koponyaüregnek.*

*Két-egy fejben ül, melyből kipusztult
a lányként lány velő —
Megmarad-e helyén a gondolat,
s végre megérthető?*

*Ha hihetnék egy másik létezésben,
melyben minden csupa szellem,
hagynám már, hogy oda átvigyen
pillanatonként halálos szerelmem.*

*Mert embereket gyúrunk a semmiből,
s mi is oly semmik vagyunk akkor —
gondolatokként szakadunk ki a
csak magának élő anyagból.*

*Odalent is így feküsznek ők,
s szépek, mert nem változnak többé,
és igazak, mert végleg biztosak —
nem most, csak mindörökké.*

*Kimenekültek testükből — a földbe,
mely új alakká öleli fogyó lényüket.
Ez a helye már minden képzeletnek,
ez az alattunk tátongó üreg.*

*Így tudom, hogy nem csak igazul,
de szépen is kéne —
s hogy igaz lehet minden,
ha magadat adod érte.*

*

*Annyi halálról szoltam már néked,
s ne hidd, hogy öt dicsérem.
Csak az életet akarom látni, életem:
de tükrében is, és a teljességben.*

TANDORI DEZSŐ

Három szonett

1976718/g — A SOKASÁG TISZTELETE

*A „mackók” sokan vannak, közülük
mindig könnyen mosolyog valaki,
s ugyanígy akad olyan is, aki
tudja, épp tudja, hogy nem „közönyünk*

*jele”, ha csak visszatekintgetünk,
mintha a semmibe néznénk, ami
nem ők, de ez „az egész” valami
valami-és-semmi: mi, ők velünk,*

*mi velük, ők — a mackók itt megállnak,
s: „Azok odaát mindig variálnak”,
mondja közülük egy; minden csak „épp az”*